

store Forestillinger om Vanskeligheden ved at sætte mindre Troppesforpser i Land. De store Skibe, som nu for Tiden have, kunne tage en meget betydelig Styrke ombord, et Tusind Mand og derover; altsaa vilde det ikke være vanskeligt for Fjenden, dersom han gjorde Landgang paa Vestkysten af Sjælland, da ogsaa, efter at have faaet vor Styrke bort fra den koncentrerede Stilling til Angrebsstedet, at sætte 10,000 Mand i Land i Nærheden af Kjøbenhavn, og deri er jeg fuldkommen enig med den høitærede Krigs- og Marineminister, at Befolkningen, selv om den var beskalet af den bedste Billie, her ikke kunde udrette Noget; den Modstand, den vilde kunne gjøre, vilde meget hurtigt være bragt tilende. Derfor maa jeg rigtignok sætte overordentlig stor Pris paa at faae en Befæstning ved Kjøbenhavn, om ikke for Andet, saa for at sikre imod en Overrumpling. Befæstningen kan besættes af det Mandstab, som er tilstede, og som har en god Billie, om det end ikke er i Besiddelse af en stor krigerisk Udvikling. Jeg maa sige, at jeg vilde sætte Pris paa en mere udvidet Befæstning, i hvilken Søeren, naar den trak sig tilbage, havde Clementer, som kunde sætte den i Stand til at føre et Slag endnu, og hvor den, naar det heller ikke gik godt med dette Slag, dog endnu kunde holde sig i nogen Tid, jo længere desto bedre, idet det saa kom an paa at skaffe den Hjælp, som den erede Landsthingsmand for 1ste Kred (Ploug) troede uafviselig vilde komme os til Gode. Jeg er ikke sikker derpaa; men jeg ønsker dog, at vi maa have saa megen Tid til vort Forsvar, at vi levne en Ven Tid til at komme os til Hjælp, og jeg siger derfor, at en Befæstning af Kjøbenhavn, det være nu i større eller i mindre Udstrækning — jeg ønsker, at den maa blive saa god som mulig — vil være et stort Gode. Naar den samme erede Landsthingsmand udtalte, at vi ikke kunde holde os her, fordi vi kunde blive ubhængrede, saa maa jeg dertil sige, at det kan jeg virkelig slet ikke se. Det er mig umuligt at tænke mig Andet, end at man, dersom man har en Befæstning, og hvori man har samlet en Styrke, og Forholdene stille sig saaledes, at man kan vente en Indeslutning af Byen, da vil have sørget for al den Proviant, der er nødvendig; vi have jo desuden Amager liggende lige ved, som vistnok i lang Tid vil kunne føde os. — Det erede 2det kongevalgte Medlem (Andre) udtalte, at man ved at opgave det direkte Forsvar af Sjælland og Byen strax opgav en stor Del af Landet. Sa, det er sørgeligt nok, at det kan stille sig saaledes, men jeg spørger, om det bliver anderledes, fordi vi forsvare Sjælland utilstrækkelig og se os nødsagede til enten at se at faae Tropperne bort derfra eller ogsaa visitere, at de blive tagne til Fange; derved sikre vi os ikke imod en Deling ved Storebælt. Jeg tror, at vi sikre os bedst derimod ved at lade Andre faae Tid til at hjælpe os. — Jeg har den Tro, at, naar man under van-

stkelige Forhold skal overføre Tropper fra andre Landsdele, saa vil man ikke kunne faae alle Tropperne herover, der vil altid blive nogle tilbage, og derfor kan jeg ogsaa finde det ønskeligt, at der have et befæstet Punkt paa Halsøen, hvortil man kan trække sig tilbage, og hvorfra man kan gjøre nogen Modstand. — Frygten for, at den kommanderende ikke skulde kunne gaa et Landgangs-korps imøde med hele Styrken, maa være lige saa stærk, naar Byen er aaben, som naar den er befæstet. Jeg tror, at jeg før udtalte, at man skal staa ved Roskilde med de Kræfter, der behøves, for at imødegaa den Hær, som kan gaa i Land paa Sjælland, og dersom vi ville anlægge Fæstningsværker omkring Kjøbenhavn, saa behøve vi ikke at lade en saa overordentlig stor Del af den mobile, den gode Styrke tilbage; man kan besætte en stor Del af Befæstningen med en mindre godt uddannet Styrke. Idet jeg altsag ikke her videre skal urgere en vis Befæstningsmaade af Kjøbenhavn, skal jeg dog udtale, at jeg anser det nødvendigt, at der gjøres Noget for at befæste Kjøbenhavn mod Landfiden. Det glæder mig, at den høitærede Krigs- og Marineminister sagde, at denne Sag skal blive taget under nøie Overveielse, og jeg skal derfor endnu kun udtale, at jeg i alt Væsentligt slutter mig til Regjeringens Forslag.

Sauerstev. Jeg beklager, hvis jeg har udtrykt mig saaledes, som den erede sidsteALER nævnte, men saameget veed jeg, at hvis den Ytring, hvortil han sigtede, er kommen fra mig, saa er den ikke rettet mod det erede Medlem. Jeg kan imidlertid ikke negte, at det, man har hørt, saavel her i dette Thing, som i det andet Thing, har givet mig Ret til at udtale Noget, som om Forsvaret i første Linie var ugjærligt. Jeg har opfattet vort Forsvar paa den Maade, at det netop er paa det Punkt, at vort Forsvar skal vise sin Kraft, og jeg har ment, at vi hovedsagelig skulde støtte os til det levende Forsvar, mere til dette end til Befæstningen; og naar der her er gjort gjældende, at vi ikke alene kunde indstrænke os til det levende Forsvar, men at det hovedsagelig gjaldt om Befæstninger, saa kan jeg absolut ikke dele denne Betragtning. Det glædede mig at høre, at den erede sidsteALER sympatibiserede med det, som jeg særlig kunde ønske at lægge Vægt paa, nemlig, at Sjællands Forsvar ikke lige strax skulde opgives. Det er min Mening, at der skal ydes Modstand der; thi jeg tør forudsætte, at Angrebet først vil blive rettet paa denne Halsø, og jeg mener derfor, at vi der skulde yde et saa kraftigt Forsvar, som vi ere i Stand til, såvæd vi gaa derfra; men for at vi skulde kunne gjøre det, vil jeg indrømme, at en Reduit, et Støttepunkt paa Sjællands Kyster maatte vil være nødvendigt. Jeg skal ikke som Tlfesagkyndig udtale mig om, hvor et saadant Støttepunkt skulde anlægges, men jeg tror at